

RESSÒ DE LA PARAULA

El Vivent que crida a viure

Recitem en el Credo que Jesús va viure, va morir i va ressuscitar «per nosaltres i per la nostra salvació». És una manera de proclamar una veritat fonamental, és a dir, que tota la seva existència no va tenir cap altre sentit i finalitat que aconseguir el gran benefici a tota la humanitat, la salvació de tots. Tota la seva existència va ser un viure «per als altres». És el que significa «estimar de debò».

En concret, si avui el veiem ressuscitat, és perquè la seva resurrecció fa possible la nostra. Per això, cada vegada que, segons narren els Evangelis, s'apareix als seus deixebles el diàleg acaba en una missió: «aneu i proclameu, aneu i digueu, us envio, aneu i proclameu...». Sempre «va somiar» amb aquest moment, l'enviament dels seus deixebles al món; és la conclusió del cicle de la seva vida aquí a la terra.

En temps pasqual diem: Jesús cerca cadascú convidant-lo a la fe i que així ressusciti amb Ell. Però això no podrà ser mai un fenomen individual: cada trobada amb el Ressuscitat, cada acte de fe en Ell, inclou una missió. Quina missió? Essencialment una única missió: portar endavant una existència com la seva, és a dir, viure «per i per als altres». És com si ens digués: «veus com he viscut?, veus com he estimat?, ara has de fer el mateix». Qui creu en Jesucrist ressuscitat inicia una vida amb Ell i com Ell.

Tota trobada amb el Ressuscitat porta inclosa una crida fonamental a viure el seu mateix amor i les seves mateixes maneres d'estimar. D'això, en diem «la vocació fonamental». Aquesta vocació que ens porta a preguntar-nos: «on i com estimaré

com Ell? On i com donaré vida, la vida de ressuscitat, la vida que he rebut d'Ell, és a dir, on i com lliuraré la meua vida com va fer Ell?».

Aquestes preguntes, que sorgeixen de la trobada amb el Ressuscitat, necessiten concreció. Perquè, si bé s'han de formular i respondre a l'interior, no poden quedar en aquesta vivència íntima, per molt necessària que sigui, sinó que demanen res-

postes visibles i concretes. Així va ser en la seva vida, en la dels seus deixebles de primera hora i en les vides de tots els que es van trobar amb Ell i el van seguir fidelment, és a dir, els sants.

Respondre aquestes preguntes significa trobar la pròpia vocació, la vocació especial i concreta de la vida personal.

En aquest punt hem d'advertir que la trobada d'aquesta vocació personal i concreta no esdevindrà autèntica, d'una forma o una altra, si en el procés de recerca no hi ha hagut el moment decisiu de la trobada amb el Ressuscitat. ¿Pot ser autèntica una vocació cristiana que no s'hagi preguntat on i com portar l'anunci de la Resurrecció? Com col·laborar en la «resurrecció del món» segons el disseny de Déu? Si la meua vocació en definitiva és donar la vida com va fer Crist, com i on em lliuraré, perquè el món visqui?...

Sembla que aquestes preguntes pertanyen a les vocacions anomenades «d'especial consagració» (religiosos, consagrats en el món, sacerdots, diaques, etc.). És cert, però no poden faltar en cap batejat. Perquè neixen de la pròpia trobada amb Jesús ressuscitat, experiència que és a la base de la fe i del baptisme.

Cal una certa valentia per a qüestionar-se l'existència personal davant Jesús ressuscitat després de conèixer la seva vida i la seva mort. Però és l'única manera d'encertar aquella interpel·lació que van rebre els Apòstols de part de la gent: «Llavors, germans, què hem de fer?» (Ac 2,37-38). Complim amb la nostra vocació.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Persona i comunitat

Jesús diu: el Bon Pastor crida les ovelles que són seves, cadascuna pel seu nom. És una paraula senzilla i entranyable que evoca un tema important de la nostra vida cristiana, el lloc i la importància de la comunitat i de cada persona. L'expressió «ramat» és més aviat negativa. No indica només un grup d'ovelles sinó que evoca una determinada actitud, gregària, que no es pregunta el perquè de res i va allà on el porten. De fet, així ha començat tothom la seva vida, com a persona i com a cristià.

La majoria de nosaltres ha crescut en un ambient cristià i hem fet el que ens manava l'Església, sense més preguntes. Fins que van arribar les preguntes.

Aleshores va començar un camí que ha marcat tota la nostra vida. Es pot dir que aquest camí, que no s'acaba mai, està fet de dos passos. El primer és el pas de l'actitud gregària a la decisió personal, feta amb responsabilitat i esperit crític. De fet, l'esperit cristià no es defineix per l'obediència sinó per la fe i l'amor, que són decisions personals. El procés de la maduresa cristiana es va fent per l'actitud responsable de fe i amor en les decisions, a vegades no fàcils, que la vida ens demana. En la imatge de la paràbola, les ovelles segueixen el seu Senyor, que dona la vida per elles, participant del seu amor lliurement entregat. Aquest pas, de la vida gregària a la decisió responsable, té un perill: allunyar-nos del

grup i fer sols el nostre camí. Cal un segon pas, de la vida personal responsable a la participació activa en la comunitat. Cal recuperar el grup no com a àmbit tancat sinó com a comunitat viva, com a conjunt de persones que creuen i estimen en l'Esperit de l'Evangelí, i així creen lligams de comunitat i s'ajuden a créixer en la fe i l'amor; una comunitat en la qual tots alhora aporten i aprenen, en la responsabilitat i en la humilitat, participant de l'Esperit del seu Senyor.

Jesús proposa així aquest projecte cristià: llavors hi haurà un sol ramat i un sol pastor.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

El Viviente que llama a vivir

Recitamos en el Credo que Jesús vivió, murió y resucitó «por nosotros y por nuestra salvación». Es una manera de proclamar una verdad fundamental, a saber, que toda su existencia no tuvo más sentido y finalidad que lograr el gran beneficio a toda la humanidad, la salvación de todos. Toda su existencia fue un vivir «para los otros». Es lo que significa «amar» de verdad.

En concreto, si hoy le vemos resucitado, es porque su resurrección hace posible la nuestra. Por eso, cada vez que, según narran los Evangelios, se aparece a sus discípulos el diálogo acaba en una misión: «id y proclamad, id y decid, os envío, id y proclamad...». Siempre «soñó» con ese momento, el envío de sus discípulos al mundo; es la conclusión del ciclo de su vida aquí en la tierra.

En tiempo pascual decimos: Jesús busca a cada uno invitándole a la fe y que así resucite con Él. Pero esto no podrá ser nunca un fenómeno individual: cada encuentro con el Resucitado, cada acto de fe en Él, incluye una misión. ¿Qué misión? Esencialmente una única misión: llevar adelante una existencia como la suya, es decir, vivir «por y para los otros». Es como nos dijera: «¿ves cómo he vivido, ves cómo he amado?, ahora has de hacer lo mismo». Quien cree en Jesucristo resucitado inicia una vida con Él y como Él.

Todo encuentro con el Resucitado lleva incluida una llamada fundamental a vivir su mismo amor y sus mismas maneras de amar. Denominamos a esto «la vocación fundamental». Es esa vocación que nos lleva a preguntarnos: «¿dónde y cómo amaré como Él? ¿Dónde y cómo daré vida, la vida de resucitado, la vida que he recibido de Él, o sea, dónde y cómo entregaré mi vida como hizo Él?».

Estas preguntas, que surgen del encuentro con el Resucitado, necesitan concreción. Porque, si bien se han de formular y responder en el interior, no pueden quedar en esa vivencia íntima, por muy necesaria que sea, sino que piden respuestas visibles y concretas. Así fue en su vida, en la de sus discípulos de primera hora y en las vidas de todos los que se encontraron con Él y le siguieron fielmente, es decir, los santos.

Responder a estas preguntas significa hallar la propia vocación, la vocación especial y concreta de la vida personal.

En este punto hemos de advertir que el hallazgo de esa vocación personal y concreta no llegará a ser verdadera, de una forma u otra, si en el proceso de búsqueda no ha habido el momento decisivo del encuentro con el Resucitado. ¿Puede ser auténtica una vocación cristiana que no se haya preguntado dónde y cómo llevar el anuncio de la Resurrección? ¿Cómo colaborar en la «resurrección del mundo» según el designio de Dios? Si mi vocación en definitiva es dar la vida como hizo Cristo, ¿cómo y dónde me entregaré, para que el mundo viva?...

Parece que estas preguntas pertenecen a las vocaciones denominadas «de especial consagración» (religiosos, consagrados en el mundo, sacerdotes, diáconos, etc.). Es cierto, pero no pueden faltar en todo bautizado. Porque nacen del propio encuentro con Jesús resucitado, experiencia que está en la base de la fe y del bautismo.

Hace falta una cierta valentía para cuestionarse la existencia personal ante Jesús resucitado después de conocer su vida y su muerte. Pero es la única manera de acertar a aquella interpelación que reciben los Apóstoles por la gente; «Entonces, hermanos, ¿qué hemos de hacer?» (Hch 2,37-38). Cumplamos con nuestra vocación.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DI

Vot de Poble al Sant Crist de Piera

Dimarts 28 d'abril es va celebrar la Festa del Sant Crist de Piera i la renovació del Vot de Poble. La devoció al Sant Crist té els seus orígens a l'Edat Mitjana, quan per intercessió de la venerada imatge es va lliurar la població d'una gran sequera de dos anys i la consegüent fam. Més endavant, des de l'any 1688, Piera celebra en la data del 28 d'abril, el Vot de Poble, en reconeixement per la deslliurança de la plaga de la llagosta que tants estralls havia fet en aquella època a bona part de Catalunya.

Aquestes celebracions tenen, doncs, dues vessants: d'acció de gràcies i de petició. És un acte de gratitud a Déu pels dons rebuts a través de la devoció al Sant Crist i, alhora, una rogativa en les adversitats. Enguany, en l'actual situació de pandèmia, ha vingut més en evidència aquesta perspectiva de petició, senzilla i confiada.

Volgudament —expressava el rector de Piera, Mn. Ramon M. Bosch— la celebració del 28 d'abril d'enguany i el tríduum previ, ha estat austera, tenint present els qui ens han deixat a causa del coronavirus.

I han estat, lògicament, actes litúrgics sense públic, només els celebrants i, en la renovació del Vot de Poble, amb l'alcalde, Jordi Madrid Roca, com a representant dels vilatans de Piera. Ara bé, tots hi han pogut participar en diferit, gràcies al [canal YouTube del Santuari](#) que ha penjat cada dia l'enregistrament de les celebracions del tríduum i de la Festa del Sant Crist.

A partir d'ara, el canal del Santuari restarà obert per anar incorporant diferents elements referents al Sant Crist i a la vida del Santuari.

Jesús viu i et vol viu!

Avui, IV Diumenge de Pasqua, 3 de maig de 2020, Diumenge del Bon Pastor, celebrem la 57a **Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions i la Jornada de les Vocacions Natives**, amb el lema: «Jesús viu i et vol viu.»

Aquesta jornada contempla tres objectius:

- La pregària, demanant al Senyor que continuï enviant vocacions a la seva Església. Podem fer-ho, per exemple, amb la **pregària preparada per aquesta ocasió**.

- Promoure reflexions sobre la vocació cristiana. Ens pot ajudar el **missatge del papa Francesc per a aquesta Jornada**, on ens suggereix quatre paraules per a reconèixer la crida del Senyor i la nostra resposta confiada: dolor, gratitud, coratge i lloança.
- Promoure entre els fidels una col·laboració eficaç per les vocacions natives de les terres en missió, i obtenir fons i ajudes econòmiques pel sosteniment i formació d'aquestes vocacions.

Manifest conjunt de les religions davant la Covid-19

El **Grup de Treball Estable de Religions (GTER) / Consell Interreligiós de Catalunya**, format per una vintena d'organitzacions, federacions i institucions religioses presents a Catalunya, i com a membre de Religions per la Pau Europa (RfP), s'ha adscrit i promou una manifest davant l'actual situació d'emergència sanitària global.

Amb la introducció *Ara més que mai, estem junts*, aquesta **declaració del Consell Europeu de Líders Religiosos sobre la Pandèmia Coronavirus** expressa agraïment a tots els qui lluiten en primera fila contra la malaltia, així com proximitat a qui la pateix en primera persona: «Les nostres pràctiques, fes i creences ajuden a sostenir les persones que viuen aquests moments aterridors; i en resposta al distanciament social de les comunitats religioses s'està trobant

noves i innovadores formes de fer culte i de celebració conjunta.»

A més d'altres consideracions en clau interreligiosa i europea, acaba amb una reflexió esperançada amb aquestes paraules:

«El terme grec *metanoia* significa un canvi en els pensaments i accions d'un mateix com a resultat d'una profunda reflexió personal i espiritual. Aquesta crisi ofereix una oportunitat important per reforçar els ponts entre comunitats, governs i societat civil basades en la fe. Com a malaltia, la Covid-19 no diferencia religió, ètnia o nacionalitat i tampoc no haurien d'haver distincions en l'amor, la compassió, l'equitat i la responsabilitat. Esperem que aquests temps de proves ens serveixi per acostar-nos en comprensió, en amor i en solidaritat global.»

Viure la fe des del confinament (II)

Com estem vivint aquesta pandèmia els cristians? Avui ens ho expliquen altres laics i laiques del Consell Pastoral Diocesà que representen els arxiprestats de Garraf, Montserrat, Vilafranca i Bruguers. Amb ells ens adonem que la nostra diòcesi segueix bategant.

Són temps difícils per a tothom; també per a nosaltres els creients, ho són.

Jo puc explicar que el mossèn, per mitjà dels grups de WhatsApp, de l'estudi bíblic, ens manté en comunitat enviant-nos la missa diària, comentaris cristians i tots els escrits possibles perquè ens sentim units com sempre en la fe.

També el grup de catequistes i el grup del Consell Pastoral Diocesà ens comuniquen pel mateix mitjà i així podem sentir-nos units espiritualment i fer una comunitat virtual.

Aquest mitjà ha estat clau per a aquesta comunió i no sentir la solitud forçada d'aquests dies d'obscuritat que estem vivint. La Setmana Santa ha estat especial però amb plenitud de comunió en Crist.

Bona Pasqua! I Que aquesta experiència forçada ens faci a tots plens espiritualment.

Que Déu Nostre Senyor aculli en la Pau eterna tots els qui ens han deixat.

Maria del Mar Escoda
Arxiprestat del Garraf

Des de la catequesi, mantenim contactes amb les famílies, trucant-los, i al mes de març i Setmana Santa els hi hem fet arribar material perquè anessin treballant.

La pastoral de joves continua fent reunions a través de videoconferències, amb els de confirmació i altres grups. Alguns mossens, a través del WhatsApp, ens han fet reflexions i comentaris per aprofundir més aquesta Setmana Santa però, sense dubte, poder seguir la missa de dilluns a dissabte, pel canal Youtube de la Basílica de Santa Maria ha estat el que més gent ha seguit.

Esperant que tot això passi, preguem perquè ben aviat ens puguem reunir amb les nostres comunitats de cada parròquia.

Roser Pons

Arxiprestat de Vilafranca del Penedès

Viure en confinament m'ha fet reflexionar sobre allò més profund de la vida quotidiana. M'ha ajudat a pregar amb sentit més veritable pel patiment global, però de manera concreta: una mare m'expressava el seu sofriment per la filla que cada dia va a l'hospital... Jo mirava de consolar-la, amb una breu resposta i llàgrimes als ulls, com si estigués veritablement abraçant-la a ella... i en ella, a tots els que pateixen qualsevol mena de dolor.

He comprovat que necessitem molt poc per viure i m'he adonat de la fragilitat de la societat de consum i benestar. I en canvi, que servir i ajudar en les necessitats dels altres t'omple molt, saneja els sentiments i permet que surtin a la llum els dons de l'Esperit.

Gràcies al Bisbat i a l'arxiprestat, hem tingut eines per viure i celebrar Setmana Santa i Pasqua, així com per compartir pensaments, moments de tristesa i alegries, com ara el goig de la millora d'un malalt conegut... He tingut el goig de celebrar i pregar en família i a través d'internet, amb celebrants que conec, fent aquestes circumstàncies més planeres i joioses. He agraït les recomanacions per viure i expressar la fe, omplint els espais que d'un dia per l'altre es preveïen buits i foscos.

Crec que hem après molt aquests dies i que cal el compromís de no desaprofundir i continuar amb la mateixa empenta el camí de l'amor a Déu i els germans.

Carmen Vélez

Arxiprestat de Bruguers

«Després, l'Esperit l'empenyí cap al desert» (Mc 1,12).

A vegades es diu que els cristians hem de fer recessos per poder trobar-nos amb Déu. A la cita evangèlica veiem com Jesús va anar al desert.

En el meu cas, en aquest confinament, he començat un recés de manera involuntària: jo no he anat al desert sinó que el desert ha vingut a mi. Al desert hi ha poques ovelles i és per això que em costa fer alguna activitat pastoral. Potser Déu vol que el trobi en el silenci d'aquest desert; quan Ell vulgui ja m'hi traurà.

En aquest desert que estic vivint no hi veig ovelles... però sí hi veig pastors. Rectifico: en aquest desert que estic vivint sí que hi veig ovelles... l'ovella soc jo.

Jordi López Bosch
Arxiprestat de Montserrat

Des de l'arxiprestat de Vilafranca del Penedès, i vivint una situació que mai ens haguéssim imaginat, les parròquies ens mantenim vives!

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Fets 11,1-18 / Sl 41 / Jo 10,11-18]. Sant Silvà, bisbe i mr.; sant Florià, mr.; sant Gotard, bisbe; sant Pelegrí Laziosi, rel. servita; sant Josep Maria Rubio, prev.; beat Ceferí Jiménez Malla (el Pelé).

5. □ Dimarts [Fets 11,19-26 / Sl 86 / Jo 10,22-30]. **Lleida:** Beat Salvi Huix i Miralpeix, bisbe i mr. Sant Àngel de Sicília, prev. carmelità; sant Amador, prev. i mr.; sant Martí de Finojosa, bisbe.

6. □ Dimecres [Fets 12,24-13,5 / Sl 66 / Jo 12,44-50]. Tradició del martiri *ante Portam Latinam* de sant Joan Evangelista, patró de les

arts gràfiques; sant Domènec Sàvio, alumne de Joan Bosco.

7. □ Dijous [Fets 13,13-25 / Sl 88 / Jo 13,16-20]. Sant Sixt i sant Eovald o Hou, màrtirs, venerats a Celrà (Gironès); beata Gisela (o Guisla), religiosa benedictina, viuda de sant Esteve d'Hongria (s. XI).

8. □ Divendres [Fets 13,26-33 / Sl 2 / Jo 14,1-6]. Santa Maria, mitjancera de totes les gràcies. Mare de Déu de Pompeia (Roser) i també del Toro, patrona de Menorca, i altres advocacions: Escola Pia, Miracle (Milagros), Salut, etc. Aparició de l'arcàngel sant Miquel, pa-

tró dels radiòlegs i dels radioterapeutes; sant Eladi, bisbe.

9. □ Dissabte [Fets 13,44-52 / Sl 97 / Jo 14,7-14]. *Tortosa* (territori de la comunitat valenciana): Mare de Déu dels Desemparats. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.

10. □ Diumenge vinent, V de Pasqua (lit. hores: 1a setm.) [Fets 6,1-7 / Sl 32 / 1Pe 2,4-9 / Jo 14,1-12]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prevere i doctor de l'Església, apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.

Una Església unida al Senyor

MN. JOAN GUITERAS I VILANOVA

Mn. Joan Guiteras i Vilanova és avui el degà-president emèrit del Capítol de la Catedral de Barcelona. Avui explica el record d'aquella trobada i el vincula a una Església amb diverses veus però amb una sola paraula, que sap ajustar la seva missió a l'Evangeli.

Com recorda la seva participació al Concili Provincial Tarraconense?

Vaig participar, per designació del Capítol de la Catedral de Barcelona, en aquest Concili Provincial. Em vaig sentir honorat de ser testimoni del ressò de les veus de les diòcesis de Catalunya. El Concili era un do de Déu i entroncava amb les Constitucions del Vaticà II. Sovint em preguntava: Església, ¿què dius de tu mateixa i com ets fidel a la teva missió a la nostra terra? Quan es parlava de l'Església, de vegades, estava molt content i altres no tant. Hi va haver moments de tensió, cosa normal. Suposo que els bisbes també hi patien.

Què va representar per a l'Església aquesta iniciativa?

Va ser un moment intens: s'havia de fer una avaluació i establir elements per una missió adequada als contemporanis. Demanava sinceritat. El fruit primer era la conversió. Les estructures es renoven amb la sinceritat provenint de l'Esperit. Algunes conclusions no foren del grat de tots. Suposava una reflexió, més enllà de les opinions. No era patrimoni d'elits, sinó una eina que mouria la vida dels fidels i que havia d'arribar a molts.

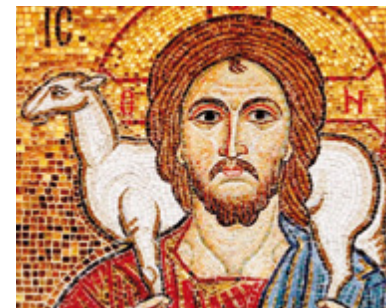
Quins aprenentatges es poden extreure d'una experiència sinodal com aquella?

Feia temps que no s'havia celebrat cap Concili Provincial. Els cristians hauríem d'aprendre més a reflexionar, a dialogar i, per tant, a saber quines cartes entrenen en joc. Dialogar comporta tractar els assumptes amb franquesa, sense faltar a la prudència que sant Tomàs, en la *Summa*, defineix com la «recta ratio agibilium», és a dir, com «el raonament recte per actuar bé». Les sessions demanaven paciència. Escoltar també fatiga, tot i que el sant cafè, de tant en tant, ens desvetllava. A més, convé que els diversos accents dels grups eclesíastics se sentin germans.

Diumenge IV de Pasqua (A)

COMENTARI

Jesús és el bon pastor que dona vida per les ovelles

Tots entenem la imatge del pastor i les ovelles. Jesús la fa servir per definir la seva figura: *Jo soc la porta de les ovelles*. A través d'aquesta porta podem arribar a la salvació: *Els qui entrin passant per mi, se salvaran de tot perill i trobaran pasturatge*. Jesús és el veritable pastor: *Les ovelles reconeixen la seva veu; crida les que són seves, cadascuna pel seu nom*. El que vol el pastor no és el que desitgen els lladres i els bandolers: *Els lladres només venen per robar, matar i fer destrossa*. En canvi Jesús vol la salvació i la vida: *Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida i en tinguin a desdir*. Jesús no ha vingut a aprofitar-se de les ovelles com havien fet els dirigents jueus de la seva època. Jesús no explota les ovelles, al contrari es posa al seu servei, dona la seva vida per elles, les coneix individualment amb un coneixement amorós.

Nosaltres, com ovelles de Déu, som coneguts i estimats personalment per Jesús: Si el seguim, si passem per ell trobarem la vida, la salvació, la felicitat plena. Però avui, en aquest diumenge del Bon Pastor, se'ns demana a tots els pastors de l'Església (d'alguna manera ho som tots, però especialment els sacerdots) que coneguem les ovelles, que les estimem, que les portem a la vida; que coneguim i estimin Jesucrist perquè a través d'ell arribin a la vida, a l'autèntica vida. No podem ser lladres o bandolers que es preocupen només dels seus propis interessos.

Per això a la primera lectura veiem com la gent preguntaven: *Digueu-nos què hem de fer, com trobarem la vida*. La resposta és clara: *Convertiu-vos i que cadascú es faci batejar en el nom de Jesús, per obtenir el perdó dels pecats*. En ell trobem la salvació. I Pere ens recorda: *Tots vosaltres anàveu errants com un ramat que es dispersa, però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià*. Però seguir Crist pastor, és agafar també la nostra creu, com va fer ell: *Crist patí per vosaltres i així us deixà el seu exemple perquè seguïu les seves petjades*.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,14a.36-41)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: «Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies.» En sentir això, es van penedir de tot cor, i deien a Pere i als altres apòstols: «Germans, digueu-nos què hem de fer.» Pere els va respondre: «Convertiu-vos, i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats. Així rebreu el do de l'Esperit Sant, ja que la promesa és per a vosaltres i els vostres fills, i per a tots aquells que ara són lluny, però que el Senyor, el nostre Déu, cridarà.» Pere continuava confirmant això mateix amb moltes altres paraules i els feia aquesta recomanació: «Aparteu-vos d'aquesta gent innoble.» Els qui acceptaren la predicació de Pere es feren batejar, i aquell dia s'afegiren a la comunitat unes tres mil persones.

▶ Salm responsorial (22)

R. *El Senyor és el meu pastor, no em manca res.*

El Senyor és el meu pastor, / no em manca res, / em fa descansar en prats deliciosos; / em mena al repòs vora l'aigua, i allí em retorna. / Em guia per camins segurs per l'amor del seu nom. R.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos / no tinc por de res, / perquè us tinc vora meu; / la vostra vara de pastor, / m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix, / i els enemics ho veuen; / m'heu ungit el cap amb perfums, / ompliu a vessar la meua copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor / m'acompanyen tota la vida, / i viuré anys i més anys a la casa del Senyor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pere (1Pe 2,20b-25)

Estimats: Si després d'obrar bé us toca sofrir, i ho suporteu amb paciència, això sí que té mèrit davant de Déu. Aquesta és la vostra vocació, ja que també Crist patí per vosaltres, i així us deixà el seu exemple perquè seguïu les seves petjades. «Ell no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia.» Quan l'insultaven, no responia insultant; quan el turmentaven, no responia amb amenaces; sinó que confiava la seva causa a aquell que judica amb justícia. A la creu, ell «portà» en el seu cos «les nostres culpes», perquè no visquem com a pecadors, sinó com a justos. «Les seves ferides ens curaven.» Tots vosaltres «anàveu errants com un ramat que es dispersa», però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 10,1-10)

En aquell temps, Jesús parlà així: «Us ho dic amb tota veritat: el qui no entra per la porta al corral de les ovelles, sinó que salta per un altre indret, és un lladre o un bandoler. El qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: el guarda li obre la porta, i les ovelles reconeixen la seva veu; crida les que són seves, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir. Quan té a fora totes les seves, camina al davant, i les ovelles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu. Però si és un estrany, en lloc de seguir-lo, en fugen, perquè no reconeixen la veu dels estranys.» Jesús els parlà amb aquest llenguatge, però ells no entengueren què volia dir. Jesús continuà: «Us ho dic amb tota veritat: Jo soc la porta de les ovelles. Tots els qui havien vingut abans que jo eren lladres o bandolers, però les ovelles no en feien cas. Jo soc la porta. Els qui entrin passant per mi, se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. Els lladres només venen per robar, matar i fer destrossa. Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir.»

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles (Hch 2,14a.36-41)

El día de Pentecostés Pedro, poniéndose en pie junto a los Once, levantó su voz y declaró: «Con toda seguridad conozca toda la casa de Israel que, al mismo Jesús, a quien vosotros crucificasteis, Dios lo ha constituido Señor y Mesías». Al oír esto, se les traspasó el corazón, y preguntaron a Pedro y a los demás apóstoles: «¿Qué tenemos que hacer, hermanos?» Pedro les contestó: «Convertíos y sea bautizado cada uno de vosotros en el nombre de Jesús, el Mesías, para perdón de vuestros pecados, y recibiréis el don del Espíritu Santo. Porque la promesa vale para vosotros y para vuestros hijos, y para los que están lejos, para cuantos llamare así el Señor Dios nuestro». Con estas y otras muchas razones dio testimonio y los exhortaba diciendo: «Salvaos de esta generación perversa». Los que aceptaron sus palabras se bautizaron, y aquel día fueron agregadas unas tres mil personas.

▶ Salmo responsorial (22)

R. *El Señor es mi pastor, nada me falta.*

El Señor es mi pastor, nada me falta: / en verdes praderas me hace recostar; / me conduce hacia fuentes tranquilas / y repara mis fuerzas. R.

Me guía por el sendero justo, / por el honor de su nombre. / Aunque camine por cañadas oscuras, / nada temo, porque tú vas conmigo: / tu vara y tu cayado me sostengan. R.

Preparas una mesa ante mí, / enfrente de mis enemigos; / me unges la cabeza con perfume, / y mi copa rebosa. R.

Tu bondad y tu misericordia me acompañan / todos los días de mi vida, / y habitaré en la casa del Señor / por años sin término. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pedro (1Pe 2,20b-25)

Queridos hermanos: Que aguantéis cuando sufrís por hacer el bien, eso es una gracia de parte de Dios. Pues para esto habéis sido llamados, porque también Cristo padeció por vosotros, dejándoos un ejemplo para que sigáis sus huellas. Él no cometió pecado ni encontraron engaño en su boca. Él no devolvía el insulto cuando lo insultaban; sufriendo no profería amenazas; sino que se entregaba al que juzga rectamente. Él llevó nuestros pecados en su cuerpo hasta el leño, para que, muertos a los pecados, vivamos para la justicia. Con sus heridas fuisteis curados. Pues andabais errantes como ovejas, pero ahora os habéis convertido al pastor y guardián de vuestras almas.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 10,1-10)

En aquel tiempo, dijo Jesús: «En verdad, en verdad os digo: el que no entra por la puerta en el aprisco de las ovejas, sino que salta por otra parte, ese es ladrón y bandido; pero el que entra por la puerta es pastor de las ovejas. A este le abre el guarda y las ovejas atienden a su voz, y él va llamando por el nombre a sus ovejas y las saca fuera. Cuando ha sacado todas las suyas camina delante de ellas, y las ovejas lo siguen, porque conocen su voz; a un extraño no lo seguirán, sino que huirán de él, porque no conocen la voz de los extraños.» Jesús les puso esta comparación, pero ellos no entendieron de qué les hablaba. Por eso añadió Jesús: «En verdad, en verdad os digo: yo soy la puerta de las ovejas. Todos los que han venido antes de mí son ladrones y bandidos; pero las ovejas no los escucharon. Yo soy la puerta: quien entre por mí se salvará y podrá entrar y salir, y encontrará pastos. El ladrón no entra sino para robar y matar y hacer estragos; yo he venido para que tenga vida y la tengan abundante.»